

ved Tøjhusværkstedet, men dette var en rent civil Stilling og forandrer intet ved den Forurettelse, han formentlig har lidt ved sin Udtræden af Militæretaten. Andrageren opgør sit Tab ved at blive sat paa Pension i Stedet for paa Vartpenge samt ved ikke som Undermester i de sidste 5 Maaneder at være rykket op i 1ste Lønningsklasse til 2,694 Kr. og mener at have denne Sum til gode hos Statskassen. Han er nu 69 Aar og anfører, at han vilde betragte det som et rimeligt Vederlag for disse Penge, om hans aarlige Pension, der sammen med en Understøttelse, han nyder paa Finansloven, andrager 1,175 Kr., blev bragt op til 1,500 Kr. aarlig. Hvis ikke denne Ordning kan træffes, andrager han om at faa udbetalt en Gang for alle 2,694 Kr.

Det kan ikke ses, at dette Andragende har været hos Ministeren.

*Udvalget gør ikke Indstilling.*

48. Fra Enke efter pensioneret Stabssergent S. Andersen, *Mathilde Andersen* af Aalborg, om en aarlig Understøttelse. (Indbragt den 26. Januar 1915 af Folketingsmanden for Aalborg Amts 2den Valgkreds, *N. C. Christensen*).

Andragerinden blev Enke i August 1914 med 132 Kr. i aarlig Pension. Hendes Mand havde tjent i Hæren i 24 Aar som Underofficer og senere virket i 13 Aar som Bademester ved en af Aalborg Kommunes Badeanstalter, hvilken Stilling han paa Grund af Sygdom maatte opgive. Hun er svag, idet hun nylig har gennemgaaet en Operation for Kræft i Brystet, og henvender sig i sin betrængte Stilling til Folketinget med Bøn om Støtte til Opnaaelse af en aarlig Understøttelse.

Det kan ikke ses, at Andragendet har været hos Ministeren.

*Udvalget gør ikke Indstilling.*

49. Fra *Repræsentanter for Landboforeninger og Husmandskredse i Viborg Amt* om Ophævelse af Maksimalprisen paa Rug. (Indbragt den 26. Januar 1915 af Folketingsmanden for Randers Amts 5te Valgkreds, *Pedersen-Nyskov*).

Andragerne har paa et Møde i Viborg den 23. Januar 1915 vedtaget at rette en Henvendelse til Regering og Rigsdag, hvori de udtaler, at de i fuld Forstaaelse af, at man under de nuværende vanskelige Forhold maa søge at sikre Landet tilstrækkeligt Brødkorn, finder det rimeligt, at der er blevet nedlagt Forbud mod Opfodring af Brødkorn, men at de anser den fastsatte Maksimalpris paa Rug for en stor økonomisk Uret mod Landbruget i Midt- og Vestjyllands magre Sandegne. Ombytningen i disse Egne af Rug, afhændet til Maksimalpris, med Majs og Byg vil medføre en Udgift pr. 100 kg af fra 6 Kr. indtil 12 Kr., idet Majs sælges for 24 Kr. og Byg for 30 Kr. pr. 100 kg, og samtidig med, at Andragerne haaber, at det vil være Landmændene en Æressag at undlade Opfodring af Rug, er de fuldt ud klare over, at en vedblivende Opretholdelse af Maksimalprisen paa Rug er en Fare for Brødforsyningen, der bliver større i samme Grad, som Prisen paa Foderkorn overstiger Maksimalprisen paa Rug. De maa derfor mene, at det er Staten og ikke de Egne af Landet, hvor man har den daarligste Jord, der bør bære Udgiften ved Fremskaffelsen af billigt Brød, og at enten maa Maksimalprisen paa Rug snarest muligt ophæves, eller der maa træffes Foranstaltninger til, at de Landmænd, som maa afgive deres Rug til Maksimalprisen, kan faa fuld Erstatning til Anskaffelse af andre Foderstoffer af tilnærmelsesvis samme Værdi.

1. Bilag medfølger.

*Udvalget gør ikke Indstilling.*